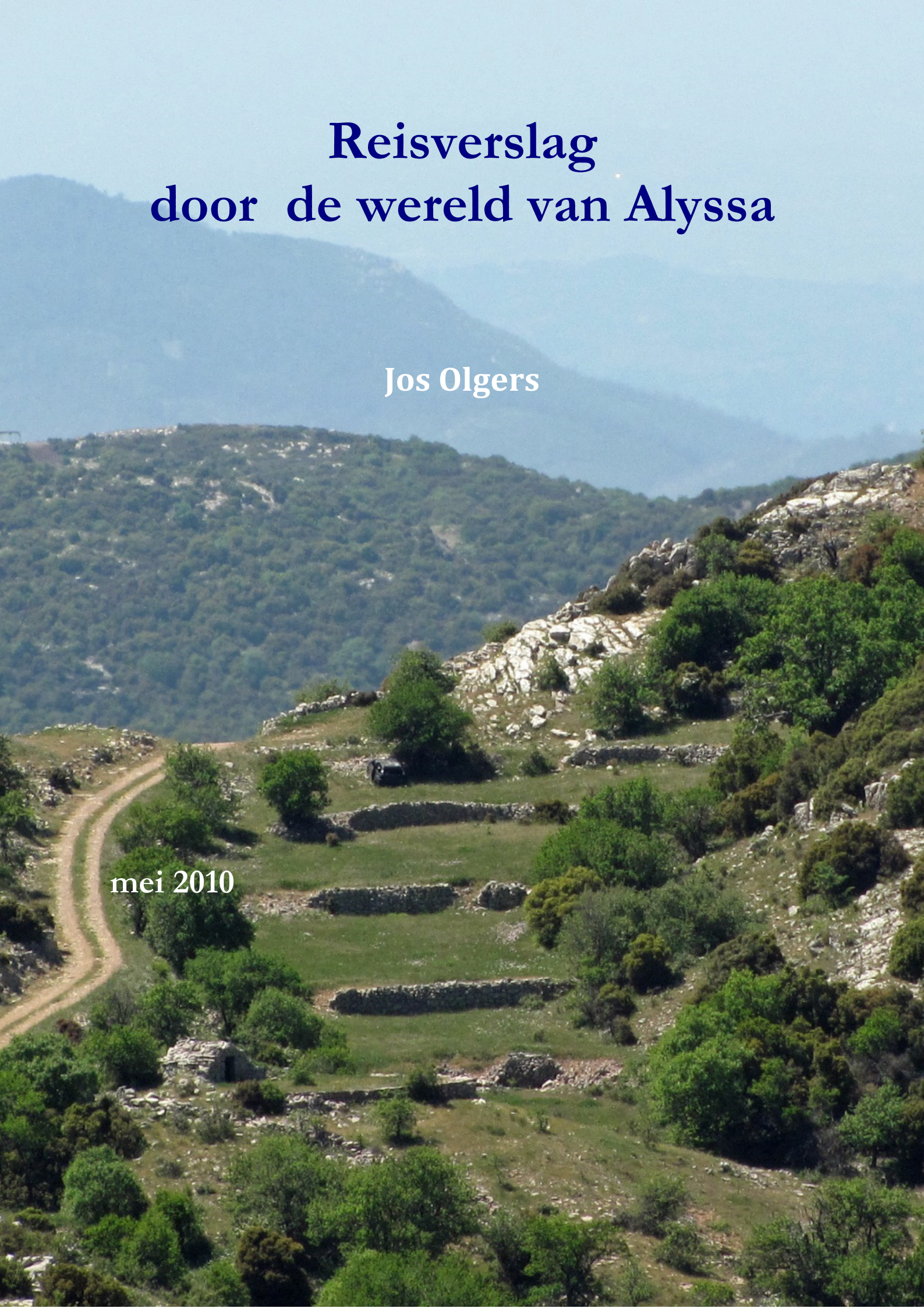

Reisverslag door de wereld van Alyssa

Jos Olgers

mei 2010

Reisverslag door de wereld van Alyssa

Ooggetuigenverslag van de zoektocht van
Bertien van Woelderen naar een vorig leven
in de bergen van de Peloponnesos

Jos Olgers

OvW
training

Tekst: Jos Olgers
Omslagontwerp: Jos Olgers
Foto's: Jos Olgers

Copyright © 2021 Jos Olgers

ISBN:978-90-823770-3-3

NUR: 508

Trefwoorden: Dochter van Pan, Bertien van Woelderen, reisverslag, Peloponnesos,
Griekenland, reïncarnatie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, fotokopie, microfilm, geluidsopname, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van ovw.training of Jos Olgers.

ovw.training
Štrelské Hoštice-Sedlo (CZ) / Hilversum (NL)

www.ovw.training
www.dochtervanpan.nl

Het reisverslag van de medereiziger

Dit is het reisverslag van mijn derde tocht naar 'De Berg' in Griekenland. Bertien was er al veel vaker geweest. Ze was op zoek naar een plaats die in haar herinneringen vastgeklonken zat; een plaats waar ze ooit in lang vervlogen tijden eerder leefde. Na dit leven leefde ze nog veel andere levens. Maar dit leven had op een bepaalde manier nog steeds invloed op haar. Dit zal er zeker voor gezorgd hebben, dat ze enorm begeistert was om sporen van een oud leven in het antieke Griekenland terug te vinden.

Ik ging mee. Samen hadden we ook vakantie en deden leuke dingen. De zoektocht stond gedurende deze reis centraal. Voor mij was dit een spannende vakantiebezigheid; een soort schatgraven.

Bertien fascineerde mij de hele reis door haar consciëntieusheid waarmee ze de mogelijke plekken onderzocht. Er waren momenten dat ik enthousiast op een berg, een bocht in een rivier of een waterval wees, en dacht een aanwijzing gevonden te hebben. Heel vaak klopte dit niet met haar herinneringen en wees ze heel stellig, een in mijn ogen, logische locatie af.

Hoewel we echt samen op zoek waren, bleek hier dat dit echt haar zoektocht was, haar vorig leven en haar herinneringen waren.

Vrijwel dagelijks stuurde ik vanuit onze hotelkamer een e-mailverslag naar onze kinderen in Nederland. Toen ik deze verslagen later doorlas, realiseerde ik mij dat het een oogtuigenverslag was van een toeschouwer die heel nauw deze zoektocht waarnam en daar soms in participeerde. Deze zoektocht kwam later terecht in de laatste hoofdstukken van een boek dat Bertien van Woelderen schreef; De Dochter van Pan. Dit was de afronding van haar vele jaren durende queeste om een niet afgerond vorig leven terug te vinden.

Ik vind het leuk om je op deze manier met Bertien tijdens de laatste dagen van deze zoektocht te laten meelopen.

Jos Olgers

PS.

De [blauwgedrukte](#) alinea's (deze zijn ook met foto's geïllustreerd) zijn onderdelen van het reisverslag die in het boek 'Dochter van Pan' voorkomen. De foto's zijn op die momenten ter plekke door mij gemaakt.

Jos

Zondag, 2 mei 2010

Een goed begin. Precies wat we allebei leuk vinden. Beestjes, letterlijk op ons pad.

Hoewel ik vrijdag op de weg een schildpad zag lopen en zaterdag, ben ik bang, een groene hagedis om zeep hielp, stond de dag van vandaag toch pas echt in het teken van diertjes. Het zou bijna een nieuw televisieprogramma kunnen heten: Beestjes op het asfalt. Het begon met een flinke groene hagedis. Toen we stilstonden, begreep hij heel goed dat er een fotograaf aan zou gaan komen. Hun geloof verbiedt hun op de foto te gaan, vandaar zijn snelle aftocht. Een wandeling langs het struikgewas, in de hoop beweging te ontdekken, liep op niets uit. Een korte tijd hierna, graasde een vrij lopend bruin paard langs de kant van de weg. Was hij ontsnapt?

Een stuk verder lag een vrij grote gladde bruine slang midden op de weg. Ik schat hem op ongeveer 1,5 meter. Bertien manoeuvreert er voorzichtig langs. Ik stap uit, neem meteen een foto, en wil dichterbij komen om hem goed te bekijken en te fotograferen. Mijn eerste voetstap zijn kant op doet hem meteen wegglijden. De volgende slang ligt rustig op het asfalt. Hij is denk ik een meter groot. Hij is bruinig en heeft als tekening vierkantjes op zijn huid. Na drie foto's heeft ook hij er genoeg van en glijdt geruisloos de lage begroeiing in. Ik zie hem niet, maar noteer wel een snelle lichte beweging van de plantjes. Onze laatste slang zien we al rijdend snel wegschieten, om tenslotte een hele jonge uitvoering van Meneer Jansen, onze geliefde kater, waardig te laten oversteken.

Maandag, 3 mei 2010

Als ik dit schrijf heb ik net de Senseo over laten lopen; verkeerd knopje. Ik moet me een beetje haasten met het verslag van gisteren, zondag. We gaan zo ontbijten.

Soms kan Bertien er goed de pest in hebben wanneer de wegenkaarten weer eens niet kloppen. Dan vertelt ze steevast het verhaal dat de Grieken die, om de Turkse overheerser te dwarsbomen, hun in landkaarten fouten maakten. Dit is dus kennelijk een gewoonte gebleven, want ook nu klopte er weer niets van. Het kostte enige tijd om de rivier de Alfios te vinden. We wilden daar een wandelingetje maken.

Het pad bleek een hindernisbaan met allerlei bijzonderheden te zijn. Uiteindelijk lukte het ons om over diepe tractorsporen in het droge moeras naast de rivier te slalommen. Al wandelend passeerden we zeker zo'n 30 patroonhulzen.

Na 50 minuten wandeling met nordic walking sticks dronken we een glaasje sinas, portokalada, en Sprite in een kafeneion onder aan de weg bij de rivier.

Na de wandeling rijden we naar Dimitsana, alwaar we aan de weg een hapje eten. Wanneer we net vertrokken zijn richting Stemnitsa, doemt een afslag naar Gortis op. Laat dat nu toevallig ook ons doel zijn. We hoeven niet om te rijden, maar vallen met de steile weg naar Gortis. Vlak voor Gortis ligt een korte weg naar een kerkje op de rand van een steil dal. Achter het kerkje kun je op een aangelegd plateau staan, waarvandaan je een ander kerkje ziet dat tegen de rotswand geplakt is. Er moet een weg heen zijn, maar dat trekt ons niet; het lijkt een lastige klim.

We rijden door naar Gortis, bezoeken kort een opgraving en vinden, iets voorbij het kerkje achter een huisje, een plekje aan de rivier de Lusios. We nemen ons voor daar een dezer dagen te gaan zwemmen, en wandelen een klein stukje richting de brug en bekijken een groep wandelaars die daar verkoeling in het water zoeken.

Na de lunch help ik Bertien in hypnose te zakken. Vrijwel onmiddellijk komt Alyssa naar voren, het meisje dat Bertien ooit in een vorig leven was. Ze leefde een vrij en onafhankelijk leven en stierf een zielige dood in deze omgeving. Vorig jaar hebben we zowaar plekken uit haar herinnering naar voren kunnen toveren. Dit jaar pakken we de stoute schoenen aan om de locatie te zoeken waar zij ooit woonde. Dit moet ergens in de buurt van de berg Lykaion zijn, met achter haar huis een hellend pad welke naar het dorp leidt. Alle dorpen die er zijn heeft Bertien al verkend. Die zijn het heel stellig niet.

In de trance probeer ik dit lieve levenslustige meisje me meer te laten vertellen. Het lukt in elk geval dat ze Bertien een beeld van de berg voor ogen tovert. Ze kan omschrijven dat als ze haar huis uitkomt ze de berg ziet. Ze kan zelfs vertellen aan welke kant de zon opkomt en ondergaat. Dit geeft een plaatsbepaling, waar Bertien na afloop iets mee kan.

We zijn nu net terug van deze spannende, succesvolle speurtocht. Bertien leest in de 'lounge' van ons hotel een boek, de eigenaresse, Maria, kijkt t.v. Ik schrijf en drink een glaasje wijn dat Bertien in het café hiernaast haalde. Met plezier zal ik de dag van vandaag verhalen. Ik hoop dat Bertien haar spannende ontdekkingen zelf op zal schrijven. Het blijft bijzonder naast iemand te lopen die heel zeker weet als iets niet klopt, of haar te zien als ze ineens helemaal verrast weet waar ooit haar huis stond. Het is dan alsof ze inzoomt en de herinneringen zo levend worden, dat ze de precieze locatie weet van de bocht van een weg, van een ronding van een berg, van een uitzicht of de hoogte van een heuveltje.

Dinsdag, 4 mei 2010

De intuïtie van Bertien zal ons vandaag trefzeker naar de plek van haar oude huis gaan leiden.

De dag begint als we rijden in de richting van Karitena, om ongeveer op de helft van de weg een afslag te nemen naar Ano Kotili. Onderweg score ik mijn tweede schildpad deze vakantie. Ik zet hem in de struiken, fotografeer hem en bekijk hoe hij probeert de berg te beklimmen. Een stukje verder ligt er bij een bronnetje een vos heel dood te zijn. We stoppen even bij een prachtige eenzame boom aan de linkerkant van de weg. Hier zou ooit een heiligdom van de natuurgod Pan gestaan hebben. We stoppen daar even, gewoon omdat het een mooie plek is.

Spaarzaam zijn de richting bordjes, die ook nog eens vergeten zijn hun best te doen ons ergens heen te leiden.

Uiteindelijk komen we uit bij een grote zandvlakte. Dit is het hippodroom uit lang vervlogen tijden, toen hier de Lykische Spelen werden gehouden; de voorloper van de antieke Olympische spelen in Olympia.

Dan zijn er nog wat zandpaadjes die je naar de top van de berg kunnen brengen. Vlak voordat we de berg bestijgen, ontwaren we weer een verroest bordje dat nog amper leesbaar is. Bertien besluit naar haar intuïtie te luisteren en zegt: “Hier moet je zijn!”

Volledig onverwacht komen we op een soort kleine hoogvlakte op de flanken van de Lykaion. We stappen uit en ontdekken de restanten van een oud boerendorp: restanten van dorsvloeren, huizen en landafscheidingsen. We wandelen een stuk omhoog. Het pad wordt een soort pas. Vlak voor de pas, voorbij het dorp, zie ik een huisje met een dak en een dorsvloer ervoor. Ik laat het Bertien zien. Op dat moment neemt ze de omgeving waar,

loopt een meter of vijftig op en neer, en ziet de schuine helling met de bocht in het pad, en ineens wordt ze stil waarna ze zegt: “Hier is het! Precies zoals ik het gezien heb! Dit is de plek die ik me herinner! Hier hield ik het pad in de gaten om te kijken of de priester er niet weer aankwam. Je weet wel, die man die kwam zeuren dat ik

niet meer met de geiten mag rondtrekken, omdat ik vrouw ga worden...” De euforie is groot!

We lopen nog even door naar het hoogste punt van de pas. Opnieuw valt Bertien stil. Er wordt nog een raadsel opgelost, namelijk hoe ze met geiten in het dal van de Neda kwam. Boven op de pas ontvouwt zich het

dal van de Neda. Enigszins ontdaan en verheugd lopen we terug naar de auto en praten over een dorpsplein. Ze had tot dusver nog nergens in de omgeving iets gezien wat ook maar op een dorpsplein leek en hier kon zijn. Nu wijst ze de plek aan.

Ook is er zoveel vlakte dat het sportveld waar ze zo vaak over sprak hier ook zou kunnen liggen!

We besluiten dapper vanuit hier het dal van de Neda in te rijden; opnieuw een onbekende lange zandweg. We rijden dus omhoog, langs het oude huisje en passeren dan de pas. Geen idee waar de weg uit zal komen. We rijden. Zo’n 7 kilometer en komen zowaar op een voor ons bekende weg uit. Dit is de weg van Andritsena naar Neda. Dan gauw naar Andritsena om een hapje te eten. We eten geiten stofpoot in het begin van het dorp.

De middag wil Bertien mijn haar knippen op de ‘speelplaats’ aan de Neda. Dat gebeurt. Zo’n 200 meter hiervandaan is een klein gebouwtje aan de kant van de weg. Dat markeert een kerkje beneden aan de rivier. Op deze plek tellen we zo’n vier verschillende bronnen. Hier fotografeer ik een hagedis, die zo lief is voor mij te poseren.

Vlakbij hakken muurtjesbouwers natuurstenen in mooie rechthoeken; een zwaar en mogelijk gezellig werk. We begroeten elkaar, wisselen uit waar we vandaan komen en hoe we heten en vertrekken hun werk bewonderend weer naar de auto.

We kiezen voor een short cut. Via Marina moeten we vlakbij Vasses uitkomen. Na zo’n kilometer of 10 wordt de weg slechter. Ik neem heel dapper het stuur over. Dan wordt de weg nog tweemaal slechter, om na 2,5 kilometer gevaarlijk slecht te worden. We besluiten terug te keren.

Een uur later zit ik dit verhaal te tikken en vraagt Bertien me hongerig of ik al gauw klaar ben...

Vrijdag, 7 mei 2010

Weer terug na een dagje 'er-op-uit'. Bertien drinkt, evenals ik, een glaasje sodawater. Als gebruikelijk tik ik in de lounge en leest Bertien haar spannende boek voor de deur, met uitzicht op het plein. Zoals gebruikelijk staat de t.v. aan en rommelen de eigenaars wat om me heen. Bertien heeft net een paar T-shirts teruggekregen die Maria voor haar gewassen heeft. We worden hier vuiler dan thuis. Het is warmer en stoffiger en we doen viezere dingen, zoals klimmen door de beuvels.

Gisteravond dronken we een kopje koffie bij de burens in het muziek café. Er was geen muziek, maar wel een amusant schouwspel. Schuin tegenover ons zaten twee mannen van in de dertig. Een van hen had een kleppet over zijn hoofd getrokken en praatte alsof kauwgom tussen zijn bovenkaak aan zijn onderkaak had geplakt. Welke taal je ook spreekt, dit is de melodie van iemand die beter kan stoppen met bier drinken. Dan komt een oude man het café in. Hij heeft een herdersstok bij zich en gaat rustig op een stoel bij de deur zitten; recht tegenover de dronken man. Hij kijkt een tijd rustig voor hem uit, controleert met zijn ogen de omgeving. Hij oogt nieuwsgierig. Als zijn ogen de mijne treffen en ik hem tegemoet knik, doet hij net of hij niet nieuwsgierig naar ons had zitten te kijken.

Dan maakt hij contact met Kleppet, die hem kennelijk niet geheel bevalt. Kleppet reageert niet echt aangedaan, waarop de oude man duidelijk en onbarmhartig tegen hem spreekt. Onderwijl priemt hij met de bovenkant van de stok enkele malen in de lucht, in de richting van Kleppet. De toon is gezet. Kleppet blijft wie hij is. De oude man ook. Beiden communiceren. Kennelijk hebben ze het goed...

Vanochtend was het, zoals elke vrijdagochtend, markt op het plein voor ons hotel. Vele kleine verkoopplekjes met groenten en zelfs vis. Wij wandelen ertussen door naar de auto, op weg om het 'oude dorp' van Bertien te bekijken. Vandaag zal ik, evenals gisteren, rijden. Bertien kan haar aandacht richten op het doel; een verdere exploratie van haar verre verleden.

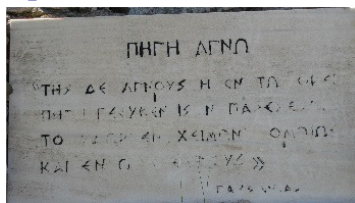
We rijden weer de route richting Megalopoli. Zo'n 15 kilometer verderop nemen we de afslag naar Kotilia. Het is dan 5 kilometer rijden naar Kotilia. Hier rijd je met de route mee, totdat je in het dorp, ergens rechts van je, een kruispunt met richtingaanwijzers aantreft. Hier ga je, geloof het niet, rechtdoor. Deze zeer hobbelige, smalle, steile, betonweg is de laatste weg waarvan je denkt dat dat de goede weg is. Op dit punt zet je je kilometerteller op nul, verman of vervrouw je jezelf en je rijdt dapper omhoog. Als de weg zich splitst, zoals ik van de week al vertelde, neem je bij de dode vos de linker, steilste en hobbeligste zandweg met kuilen, rotsblokken en losse stenen. Het mooie is, dat de weg een stukje later wat beter wordt om daarna weer slechter te worden. Ik heb deze weg inmiddels met onze trouwe vierwieler al diverse keren gereden; dit jaar en vorig jaar. Het went. Zolang je maar op je auto kunt vertrouwen. Een hoge wielbasis, goede banden en sterke assen zijn van groot belang.

Met meer ervaring kun je het grootste stuk in de tweede versnelling rijden. Soms rijd je in de eerste versnelling. Je auto moet echt een krachtige eerste en tweede versnelling hebben.

Dan ben je klaar voor een prachtige route, die vooral de bijrijder ziet. Jij let op de weg! Na 3,6 kilometer passeer je aan je linkerhand de 'eenzame boom'.

Kort hierop ga je met de weg mee naar links en rijd je door tot je na 5,1 kilometer links van je het hippodroom van de Lykische Spelen hebt liggen. Je rijdt door over zo'n 100 meter asfalt en dan sla je rechtsaf, bij kilometerstand 5,45; opnieuw ben je zo dapper een zandweg te nemen. Deze keer is het de weg die, als je doorrijdt, naar de top van de hoogste berg de Lykeon gaat. Als het net geregend heeft kunnen hier nare modderpoelen liggen met diepten van zo 40 centimeter. Kortom best te doen, maar niet fijn. Interessant is, dat je na 5,7 kilometer bijna altijd water over de weg ziet lopen. Dit komt uit een bron die 10 meter boven je ligt.

Daar is een bron die door een bekende oude Griek of Romein, Pausanias, mooi gemaakt is met een gebouwtje en teksten. Wij rijden verder tot we bij een kruispunt komen. Links is het nog 1,4 kilometer verder naar de top van de berg. Op dit punt, bij 7,1 kilometer op de teller

gaan wij echter rechtsaf. We rijden naar het oude dorp van Bertien, waar we bij 7,7 kilometer de auto parkeren. Voor het oude huis van Bertien rijd je de steile weg voor je omhoog. Het is nog 500 meter voor je bij de plek bent waar haar oude huisje uit lang vervlogen tijden stond. Nog 150 meter verder is de top van de pas.

Als je daarvan door zou rijden, rijd je nog 4,3 kilometer over een zandweg. Alleen de eerste twee haarspeldbochten zijn steil. De eerste bocht moet je vooral krap nemen. Eenmaal bij het asfalt ga je rechtsaf, waar je na 2,8 kilometer rechtsaf slaat op de weg van de Apollo tempel naar Andritsena.

Vandaag bezoeken we alleen het dorp. We wandelen hier zeker 1,5 uur, heerlijk door de koele, zonnige berglucht. We zien enkele verlaten stenen huizen, dorsvloeren en enorm veel stenen terrassen. Deze zijn aangelegd voor de landbouw. Bertien krijgt nog enkele herinneringen, o.a. dat vroeger haar geiten over de landbouwvelden mochten lopen voordat alles omgeploegd werd. Ze aten dan de

distels op, die zich anders als onkruid zouden vermenigvuldigen.

We hebben het goed. Het is er mooi. We staan op een soort hoogvlakte tussen allerlei bergtoppen in. Jammer dat hier niemand meer woont. Als ik jong was geweest, zou ik hier met een groep mensen willen gaan wonen. We denken dat een nodige bron uitgedroogd is.

We rijden terug, en hopen nog meer levende diertjes onderweg te zien. Helaas. De stand voor vandaag blijft: 1 schildpad, 3 slangen en 4 groene hagedissen met leguaan uiterlijk. We treuren over de onfatsoenlijke hoeveelheid doodgereden slangen, maar zijn blij voor de bonte kraaien, want zij lusten wel een slangetje...

Dan rijden we door, opnieuw naar de rivier de Lusios. We dromen er van om daar lekker te zwemmen. Ik doe mijn zwembroek aan en zet mijn voeten in het water. Ik trek ze meteen terug. Je moet wel gek zijn om hier in te gaan; steenkoud. Nou dat is Bertien. Topless loopt ze dapper naar de waterrand en doet enkele instappogingen. Ik kijk geïnteresseerd fotograferend toe. En jawel! Ze doet het! Even heel kort, erin en meteen weer eruit; heel snel. Ik ben trots op mijn dappere vrouw, die gisteren ook al de koude Neda bedwong.

We rijden terug, en hopen nog meer levende diertjes onderweg te zien. Helaas. De stand voor vandaag blijft: 1 schildpad, 3 slangen en 4 groene hagedissen met leguaan uiterlijk. We treuren over de onfatsoenlijke hoeveelheid doodgereden slangen, maar we zijn blij voor de bonte kraaien, want zij lusten wel een slangetje...

Na ons diner op het toch wel frisse terras, waar we vermaakt werden door een poezenschare, dronken we ons kopje koffie bij de burens. Het café ligt aan de hoofdstraat van Andritsená. De straat, waar ook de openbaar vervoerbussen naar Athene (3,5 uur, 2x per dag) doorheen rijden, is precies zo breed dat er één bus doorheen gaat, en een dunne waaghalzigere voetganger. Nu stopt er voor de deur van het café een grote internationale vrachtwagen; zo een waar je een slaapkamer hebt achter de bestuurdersstoel. De deur gaat open. De chauffeur stapt uit en loopt het café in. Hij bestelt rustig een cappuccino aan de bar. Na een paar minuten vertrekt hij weer met zijn koffie in een bekertje. Niemand kijkt er van op of om. Achter hem wachtte maar een auto, want het is wel de hoofdstraat van Andritsená, waar iedereen toch altijd nog even opkijkt als er een auto passeert.

Zaterdag, 8 mei 2010

Na een dagje rijden, zit ik nu lekker met een glaasje wijn wat te tikken. Onderweg worden stakingen zichtbaar. Op sommige plekken wordt het vuil niet meer opgehaald.

We ontbijten laat om een wandeling te gaan maken langs een rivier. Door onze sport, beestjes tellen, zien we vaak schildpadden, slangen en groene leguaantjes. Vandaag geen schildpadden, waardoor zij terrein verliezen op hun concurrenten.

Ik rijd het eerste deel van de ochtend. En stop plotseling. Links van de weg een wat grotere slang met een groen gelige kop en bruin lijf. Even verder is er nog een. Ik pak mijn fototoestel, stel in. Hij blijft zitten. Er is voldoende tijd om als een ware paparatsji, of hoe je dat ook schrijft, fotografisch zijn territorium in te dringen. Ik schuif de auto nog wat op. Hij blijft zitten. Hij komt prachtig op de foto, zelfs de portretfoto slaagt. Overmoedig rijd ik naast hem. Hij trekt zich terug. Bertien en ik kijken hem na. Dan ineens glijdt hij naar beneden, terug naar de straat en doet een uitval naar de auto, die ik net aan het opstarten ben. Teleurgesteld, dat hij de grootste rode vangst van zijn leven gemist heeft kronkelt hij het zandpad af naar de overkant. We kijken hem na in de achteruitkijkspiegel.

We stoppen bij een rivier, en wandelen er doorheen. In het midden liggen kiezelbanken. We lopen er een eind overheen. Springen naar de volgende bank. Onze schoenen worden nat. We gaan totdat we zo diep door het water moeten, dat we zeker het water tot boven onze enkels zou komen. En springen? Nee, zo ver kunnen we geen van beiden. We lopen terug naar de auto, om daarna lekker in Andritsenas te lunchen.

Op het terras ontmoeten we Janice en Jack. Jack vertelt een spannend verhaal over narigheid die hij ooit in zijn leven meemaakte. Ik word door Elsa, de herbergierster, omarmt en mee getroond naar binnen. Uit de oven was net een ovenschaal gekomen met lamsvlees, groente en aardappelen. Misschien was dat wat voor mij.

Vanmiddag maken we weer een wandeling naast de rivier. In de buurt van die felle slang. We kijken dus allebei behoorlijk uit wanneer we door het hoge struikgewas wandelen.

Eenmaal terug op het zandpad, vraagt Bertien mij een experiment te doen. Ze wil naar mij kijken wanneer ik me voorstel hoe het zou zijn, als ik als ziel wil incarneren. Hoe zit het dan met het etherlichaam.

Ik zak in trance en doe wat me gevraagd wordt, en zie miljoenen kleine witte spikkeltjes in de lucht. Ze beginnen als een kleine tornado rustig om mij heen te draaien en verzamelen zich rond mij. Bertien kijkt. Na afloop vertelt ze, dat mijn astraal lichaam en etherlichaam functioneerden als een plus- en minpool, welke de etherstof aantrekken. Ik realiseer me dat wanneer je de plus- en minpool van een

magneet tegenover elkaar houdt, er ook energie ontstaat. Het zou weleens kunnen zijn, dat dit de etherstof in cirkels doet aantrekken net zolang tot er voldoende energie gevormd is. Dan zijn de beiden polen zo sterk om in elkaar te ploffen; zie hier lichaam en geest zijn één geworden.

Zo ook dit raadsel weer opgelost voor het nageslacht!

We rijden terug via de lange brug over de Alfios en zijn moeras. Dan slaan we rechts af naar Dimitsana, ik geloof 33 kilometer. Na een korte tijd ziet Bertien een paar prachtige, grote, brede en oude bomen. Ze staat er op dat ik ze fotografeer. Ondertussen stopt er een man in een wit bestelautootje met een kapot groen T-shirt. Hij loopt met een paar plastic waterflesjes naar een bronnetje dat uit een betonnen bruggetje stroomt. Hij vult zijn flessen en rijdt weer terug.

Ik proef het water. Het smaakt voortreffelijk en ik vraag Bertien me onze waterflesjes te geven. Ik vul ze. Het is een bijzondere plek. Er is een soort grot met water. Er zijn hele grote oude bomen. Eén boom is zo groot, dat je er met misschien wel tien mensen in zou kunnen staan. Ik maak foto's van een plek, waar zo elven en kabouters zouden kunnen leven. Heel bijzonder. Er vlak naast staat een groot huis ruïne te worden. Het kan nog gered worden. Ik wil het kopen.

In Dimitsana eten we een ijsje, en rijden vervolgens naar huis.

Zondag, 9 mei 2010

Onze laatste volle dag in Andritsena zit er op. We zitten voor het kaffeneion op het dorpsplein een glaasje wijn te drinken, naast de boom die water geeft. Op het buisje waar water uitkomt, zit een duif water te drinken. Janice, waarvan we dachten dat ze al met Jack weg was, komt naar ons toe. Ze gaat bij ons zitten, en vertelt dat de neef van Peter bij het houtzagen een boom op zich gekregen heeft en overleden is. Ze zijn vandaag naar de begrafenis geweest. Ze vertelt over de indrukwekkende Grieks-orthodoxe kerkdienst die aan de begrafenis vooraf gaat, waarna we uitgenodigd worden om volgend jaar zomer naar hun huis in Michigan toe te komen.

Ze gaan nu met een cruiseschip wat eilanden bezoeken om vrijdag hier weer twee dagen terug te komen. Het afscheid volgt. George spreekt luid op het dorpsplein: "Holland, Amerika, Griek; vrienden!" Hierop omarmen George, Bertien, Jack en ik elkaar. Ik condoleer Peter, terwijl hij hun Opel Vectra inlaadt. De koffers passen net. We zwaaien hun uit. Op ons tafeltje staat nog steeds onze wijn, fototoestel en belangrijke zaken als portemonnee, paspoort, creditcards en rijbewijs. Eerlijk gezegd, wist ik dat ik we ze daar hadden laten liggen, maar recht tegenover het kaffeneion worden ze ongevraagd door een zestal oude mannen voor ons bewaakt.

Het is nu tijd om de avonturen van vandaag neer te pennen.

Vanochtend een wandelingetje. Bertien bedacht een afslag dichtbij. We wandelen over een zandpad en komen bij een geitenboerderij. De geiten lopen daar onbewaakt vrij rond. Ze zijn hevig in ons geïnteresseerd. Vooral Bertien krijgt de aandacht. Ze spreekt tot de kudde, terwijl ze nieuwsgierig hun kop naar haar omdraaien.

Een grote bruine geit maakt zich los van de kudde en loopt op haar af. Ze worden vanaf dat moment onlosmakelijke vrienden. Ze geeft Bertien kopjes en kopjes en kopjes. Als ik aan kom lopen krijg ook ik de volledige liefdebeurt. Haar hoorns zijn hard en haar liefde is stevig. Bertien fotografeert.

Op een gegeven moment wordt in de verte een paar keer gemekkerd. De kudde gaat lopen. Onze geliefde blijft nog even, kijkt om en voelt zich gedwongen om met de kudde mee te lopen.

Wij wandelen nog even door de heuvels over de grens waar het vuur van drie jaar geleden alles verbrandde en waar het nog groen is. Het blijft een triest gezicht: zwart dood hout en eronder duizenden mooie bloemetjes.

In het dorp eten we pita met giros bij Kosta en Elsa. We krijgen van hen een toetje. Een soort vers gebakken platte, warme oliebol met honing erover. We wachten wat met afrekenen om te zien hoe Elsa, met de verse maaltijden die ze uit haar oven

tovert, Duitse toeristen haar restaurant en terras op lokt. Met hun dure fototoestellen kunnen ze geen genoeg krijgen van de versgebakken schalen en gerechten.

In de middag rijden we de zandweg nogmaals van Kotillia naar de berg. Onderweg worden we opgehouden door een kudde schapen en geiten, die op het zandpad een file veroorzaken. Dicht op elkaar gepropt proberen ze allemaal een heuveltje op te komen. Het lukt niet. Dus wij hebben nu een paar minuten een hoop op elkaar gepakte schapen naast ons tegen de auto staan, hetgeen een interessant plaatje oplevert.

Voordat we naar het oude dorpje gaan, besluiten we deze vakantie voor het eerst de top van de berg te bezoeken. Boven aangekomen stieft Bertien meteen naar boven, de berg op. Ik wandel naar de andere kant, omdat daar alweer een kudde geiten op een bergtop staat. Dan vervoeg ik me na een steile klim bij Bertien. Het is koud op de top van de Lykaion. Het uitzicht is prachtig. Beneden ligt het oude dorpje en zien we de

pas naar het Neda dal.

We vertrekken weer van boven naar het dorpje en naar de pas. Bertien loopt graag nog enkele stukjes, bekijkt nog wat. Dan rijden we terug via de zandweg, door het Neda dal naar de asfaltweg die uiteindelijk bij Andritsena uitkomt. Bertien wandelt de auto voor uit. Ik fotografeer de auto op enkele dappere stukken.

Wat weemoedig stop ik. Onze laatste volle dag is beschreven.

Ondertussen stappen er twee nieuwe Nederlandse gasten binnen. George vertelt hun dat wij ook Nederlanders zijn, waarop hij aan ons vraagt wat het hier kost. Bertien geeft antwoord en zij maken aanstalten om dan meteen te vertrekken. Ik voel me hier wat belazerd door. Bertien denk ik ook en we verleiden hun om toch even de kamers te bekijken, terwijl we hen vertellen dat het hier goed toeven is. Als ze beneden komen hebben ze voor een nacht een kamer genomen. Mijn eer is gered! Morgenochtend vertrekken we. We weten nog niet via welke route. Wel weten we dat we als we eenmaal in Venetië zijn in de richting van Regensburg, Zuid-Duitsland, gaan rijden. We hopen daar dan woensdagavond te overnachten. Geen andere route. Het regent komende dagen overal in Midden-Europa.

Maandag, 10 mei 2010

Vandaag ontmoeten we ons, misschien wel, grootste geschenk.

We zitten aan boord. We varen bijna. We zijn doodmoe. Zo veel avonturen vandaag. Het resultaat is dat onze nieuwe vriend Makker bij ons in de hut uit een asbak water drinkt. We troffen hem vandaag hoog in de bergen volledig uitgeput aan. We zeggen dat het een Griekse berghond is. Met zijn laatste krachten probeerde deze grote 2 tot 3 maanden grote puppy onze auto achterna te lopen.

Het resultaat weet je nu inmiddels. Alle avonturen komen nog!

Als je hem wilt bekijken, stuur ik twee foto's mee.

Heel veel liefs, we gaan proberen te slapen!

Bertien slaapt al, Makker is verliefd op haar kleding. Die heb ik maar afgepakt.

Veel liefs. Verdere verhalen volgen.

Jos